

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu – Bilang Labinsiyam

Ang Ikalawang Aba—Bahagi Anim

Jeff Pippenger
2026-07-20

Ang mga aklat ng Daniel at Apocalipsis ay nagpupunan sa isa't isa, na ang ibig sabihin, sa kanilang pagkakaisa ay nalulubos ang mga ito.

“Sa Apocalipsis ay nagtatagpo at nagwawakas ang lahat ng mga aklat ng Biblia. Narito ang karugtong ng aklat ni Daniel.” Acts of the Apostles, 585.

Ang mga kaharian sa propesiya ng Biblia ang dapat maging pokus ng mag-aaral ng propesiya, sapagkat doon pangunahing inihahayag ang panlabas na kasaysayan ng mga huling araw.

“Di-hamak na lalong mabuti na matutuhan, sa liwanag ng salita ng Diyos, ang mga sanhi na namamahala sa pagbangon at pagbagsak ng mga kaharian. Pag-aralan ng kabataan ang mga ulat na ito, at makita kung paanong ang tunay na kasaganaan ng mga bansa ay naging kaugnay ng pagtanggap sa mga banal na simulain. Pag-aralan niya ang kasaysayan ng mga dakilang kilusang repormador, at makita kung gaano kadalas na ang mga simulaing ito, bagaman hinamak at kinapootan, at ang kanilang mga tagapagtaguyod ay dinala sa bilangguan at sa bibitayan, ay sa pamamagitan ng mismong mga pagsasakripisyong ito nagtagumpay.” Education, 238.

Ang mga banal na kasaysayan, maging ito man ay ang “dakilang mga kilusang repormador,” o ang “pagbangon at pagbagsak ng mga kaharian,” ang mga banal na kasaysayan ay isang usaping buhay o kamatayan sa Salita ng Diyos. Itinala ni Pablo sa Ikalawang Tesalonica kabanata dalawa na yaong mga hindi umiibig sa katotohanan, at pagkatapos ay tumatanggap ng makapangyarihang pagkalinlang; ay gumagawa nito sapagkat pinili nilang tanggiin ang mensaheng tinukoy ni Pablo sa talata. Tinutukoy ng talata ang kaugnayan ng paganong Roma sa papang Roma, na siya ring kaugnayan ng Pergamo at Tiatira at siya ring kaugnayan ng bakal at luwad, gayundin ang kaugnayan ng dragon sa kapapahan. Ang pagbangon ng papang Roma na kinakatawan ng Tiatira at ang pagbagsak ng paganong Roma na kinakatawan ng Pergamo ay isang katotohanang kinapopootan ng mga tumatanggap ng makapangyarihang pagkalinlang.

Sa kasaysayan ng mga Millerita, ang pagtatalo sa pagitan ng mga Millerita at ng mga Protestante na napasama sa pioneer chart ng 1843 ay tungkol sa kung anong kapangyarihang pangkasaysayan ang kinakatawan bilang “mga tulisan ng iyong bayan” sa talatang labing-apat ng Daniel onse. Ang mga tulisan ba ay ang pagbangon ng paganong Roma, gaya ng iginiit ng mga Millerita, o iyon ba ay ang pagbagsak ng mga Seleucida, gaya ng ipinahayag ng mga Protestante?

“Ang bawat bansa na sumapit sa tanghalan ng pagkilos ay pinahintulutang sumakop sa kaniyang dako sa lupa, upang makita kung tutuparin nito ang layunin ng ‘Tagapagbantay at ng

Banal.' Sinundan ng hula ang pagbangon at pagbagsak ng mga dakilang imperyo ng sanlibutan—Babylon, Medo-Persia, Grecia, at Roma. Sa bawat isa sa mga ito, gaya rin ng mga bansang may lalong maliit na kapangyarihan, ang kasaysayan ay naulit. Bawat isa ay nagkaroon ng panahon ng pagsubok, bawat isa ay nabigo, ang kaluwalhatian nito ay naglaho, ang kapangyarihan nito ay nawala, at ang dako nito ay inangkin ng iba....”

“Mula sa pagbangon at pagbagsak ng mga bansa gaya ng malinaw na inihayag sa mga pahina ng Banal na Kasulatan, kailangan nilang matutuhan kung gaano kawalang-halaga ang hubad na panlabas at makasanlibutang kaluwalhatian. Ang Babilonia, taglay ang lahat nitong kapangyarihan at karangyaan, na ang kagaya nito ay hindi na muling nasaksihan ng ating sanlibutan mula noon,—kapangyarihan at karangyaang sa mga tao noong panahong iyon ay waring napakatatag at pangmatagalan,—gaano nga ito lubusang lumipas! Gaya ng ‘bulaklak ng damo’ ito ay naparam. Gayon naparam ang lahat ng walang Diyos bilang saligan. Tanging yaong nakaugnay sa Kaniyang layunin at naghahayag ng Kaniyang likas ang makapananatili. Ang Kaniyang mga simulain lamang ang tanging matatag na bagay na nalalaman ng ating sanlibutan.” Education, 177, 184.

Ang kasaysayang biblikal ang pangitaing sinabi ni Solomon na kapag nagkulang ay napapahamak. Kinilala at ipinahayag ng mga Millerita ang sandaan at limampung taon na inilarawan bilang “limang buwan” sa Apocalipsis kabanata siyam, talata lima at sampu, ngunit hindi nila sinaliksik nang malalim ang kasaysayang inilarawan sa ikasiyam na kabanata ng Apocalipsis. Wasto nilang tinukoy ang limang buwan ng talata sampu, ngunit maliwanag na inakala nila na dahil kapuwa taglay ng talata lima at sampu ang pananalitang “limang buwan,” ito ay kumakatawan lamang sa pagbibigay-diin sa propesiya ng pagpapahirap na inilarawan sa kapuwa talata. Madali nang maipakikita ngayon na kapag ang talata lima ay kumakatawan sa “limang buwan,” ito ay kumakatawan sa sandaan at limampung taon na nagsimula sa pagkamatay ni Mohammed noong 632, at nagtapos noong 782 sa paghamak kay Emperatris Irene ng Imperyong Bisantino, o silangang Imperyong Romano.

Tama ang mga tagapanguna sa kanilang paglalapat ng talata sampu sa labanan sa Nicomedia noong Hulyo 27, 1299 bilang pasimula ng isang daan at limampung taon na nagtapos sa pagpapakumbaba ng huling Constantine na naghari sa Constantinople noong Hulyo 27, 1449. Taludtod sa ibabaw ng taludtod, ang isang yugto ng isang daan at limampung taon ay tumutukoy sa pandaigdigang Islam, gaya ng kinakatawanan kapuwa ng unang sawing-palad, ang Islam ng Arabia, at ng ikalawang sawing-palad, ang Islam ng Turkey. Ang Islam na nagpakumbaba kapuwa sa emperador at sa emperatris ay magkatuwang na tumutukoy sa pananakop ng pandaigdigang Islam sa isang kaharian na binubuo ng isang babae, na kinakatawan ni Irene, at ng isang lalaki na kinakatawan ni Constantine ang Huli.

Sa loob ng isang daan at limampung taon na nagwawakas sa pagkapahiya kay Irene, ang Islam ng Arabia ay kumukontrol sa pook o teritoryo ng Byzantium, na nag-iiwan kay Irene sa gayong kalagayang napahiya anupa’t napilitan siyang magbayad ng tributo sa loob ng tatlong taon, bukod pa sa iba pang mga sapilitang singil. Nang maganap ang pagkapahiya kay Constantino na huli, minarkahan nito ang pasimula ng isang apat-na-taóng yugto na nagwawakas sa isang pagkubkob at

sa pagpapataksik sa kabisera ng silangang Roma. Sa kapuwa mga kaso ay Islam ang sangkot, Islam na Arabe para kay Irene at Islam na Turko para kay Constantino na huli. Sa mga huling araw, ang pandaigdigang Islam na kinakatawan ng dalawang saksi ng Islam na Arabe at Islam na Turko na inilahad sa una at ikalawang kaabahan, ay mauunang sumakop sa teritoryo, at pagkatapos ay sa kabisera. Ang panghuling-araw na politikal na kapisanang kinakatawanan ni Constantino ng silangang Roma ay sagisag na ikinasal sa panghuling-araw na relihiyosong kapisanang kinakatawanan ni Irene ng silangang Roma. Ginagamit ko ang katagang politikal at relihiyosong kapisanan upang ipahayag na ang sagisag ng larawan ng halimaw ay unang lumilitaw sa Estados Unidos at pagkatapos ay sa sanlibutan. Ang larawan ng halimaw ay ang sagisag na pag-aasawa nina Constantino at Irene, na kapuwa pinapahiya sa pagkawala ng kanilang teritoryo at kabisera sa kamay ng Islam.

Ang kanilang pag-aasawa ay natutukoy sa pamamagitan ng pagtutugma ng dalawang kasaysayan, at ito ay inilarawan sa pamamagitan ng pag-aasawa nina Constantia at Licinius noong 313 nang ipatupad ang Edict of Milan, at nagtapos ang simbolikong iglesia ng Smyrna at nagsimula ang simbolikong iglesia ng Pergamos. Yaong kinikilala ni Pablo bilang tumatanggap ng makapangyarihang pagkaligaw ay tumatangging makita ang mensahe ng babala ni Pablo na kinabibilangan ng pagtalikod, bago mahayag ang tao ng kasalanan. Ang pagtalikod ay nagaganap sa kasaysayan ng Pergamos, at ang tao ng kasalanan ay nahayag noong 538, at nang magkagayon ay nagsimula ang iglesia ng Thyatira.

Huwag kayong padaya kaninuman sa anumang paraan: sapagkat ang araw na iyon ay hindi darating, malibang maganap muna ang pagtalikod, at mahayag ang taong makasalanan, ang anak ng kapahamakan; na sumasalangsang at nagtataas ng kaniyang sarili laban sa lahat ng tinatawag na Diyos, o sinasamba; anupa't siya, na gaya ng Diyos, ay uupo sa templo ng Diyos, na ipinakikilala ang kaniyang sarili na siya ay Diyos. 2 Thessalonians 2:3, 4.

Ang kasaysayan ng silangang Roma ay naghahatid ng dalawang saksi sa makahulang katotohanan na kinakatawan din sa sagisag na ugnayan ng silangang Roma at ng kanlurang Roma. Sa ugnayang iyon, ang kanlurang Roma ay ang iglesya at ang silangang Roma ay ang estado. Ang Roma ay isang pagsasanib ng iglesya at ng estado, gaya ng kinakatawan ng bakal at putik sa Daniel kabanata dalawa.

Isang dahilan kung bakit maaaring malinaw na makita na sa mga huling araw ang pandaigdigang Islam ay lalaban sa isang kapangyarihang inilalarawan bilang pinagsamang simbahan at estado, na inaagaw ang teritoryo at kabisera nito, ay pinagtitiyay ng dalawa pang saksi mula sa banal na kasaysayan ng Apocalipsis 9. Sinakop ni Osman ang teritoryo ng Nicomedia noong Hulyo 27, 1299, at pagkatapos ay sinakop niya ang teritoryo ng Nicaea makalipas ang dalawang taon, noong 1301. Sinakop ng kaniyang anak ang punong-lungsod ng Nicaea noong 1331, at ang gayunding anak ang sumakop sa punong-lungsod ng Nicomedia sa isang apat-na-taóng pagkubkob na nagtapos noong 1337. Itinanda ng mga pioneer ang Hulyo 27, 1299 kaugnay ni Osman, ngunit hindi kailanman tiningnan ang kasunod na labanan, ang labanan sa Nicaea, bilang ikalawang makasaysayang hakbang sa pagtatatag ng Imperyong Ottoman. Ang Hulyo 27, 1299 ang unang hakbang sa ilang hakbang upang marating ang batas ukol sa Linggo. Ang unang dalawang hakbang

ng Turkong Islam ay tumukoy sa pasimula ng isang hula na nagtapos noong 1449, saka muli noong 1840, saka muli sa 9/11, at saka muli noong Disyembre 31, 2023.

Ang una sa dalawang hakbang na iyon ay hindi lamang nagmarka ng pasimula ng isang daan at limampung taon, kundi minarkahan din nito ang pasimula ng tatlumpu't walong taon. Nagsimula ito nang kunin ni Osman ang teritoryo ng Nicomedia, at nagtapos pagkalipas ng tatlumpu't walong taon nang sakupin ng anak ni Osman ang kabiserang lunsod ng Nicomedia sa pagtatapos ng isang apat-na-taóng pagkubkob noong 1337. Ang bilang na tatlumpu't walo ay kumakatawan sa “pagbangon,” at ang unang hakbang ng pagkuha ni Osman sa teritoryo ang nagmarka ng pagbangon ng Islam na Turko. Sa unang hakbang na iyon na may tatlumpu't walong taon, isang “apat na taon” na pagkubkob ang nagmamarka ng pagtatapos. Sa huling hakbang ng isang daan at limampung taon, ang pagkapahiya ay ipinapataw at pagkaraan ng apat na taon, noong 1453, ang kabisera ng silangang Roma ay nasakop.

Maging ito man ay ang mga Turkong Ottoman noong 1453, o ang anak ni Osman na sumakop sa kapuwa Nicomedia noong 1337 at Nicaea noong 1331, sa lahat ng tatlong pagkakataon ang bawat kabiserang lungsod ay nagsilbi, sa isang yugto ng kasaysayan, bilang kabisera ng silangang Roma. Ang lahat ng tatlong linyang ito ay tumutukoy sa pananakop sa silangang Roma. Bawat isa sa tatlong linyang iyon ay nagpapakilala sa Islam na unang sumakop sa teritoryo at pagkaraan ay sa kabisera ng silangang Roma. Ang pangalan ng lahat ng tatlong kabisera ay kapareho ng pangalan ng teritoryo. Ang bawat isa sa tatlong linya ay may natatanging alpha at omega na mga makasaysayang tauhan. Samantalang tinutukoy ang isang ugnayan ng iglesya at estado kalakip ang pagpapakumbaba ng Islam sa kapuwa emperador at emperatris, pinagdurugtong ng makahulang pagpapakumbabang iyon ang kanilang mga linya sa kanlurang Roma, na pinakumbaba rin ni Constantine the Great nang piliin niya ang Constantinople kaysa sa lungsod ng Roma noong 330. Ang pangwakas na pagpapakumbaba ng kanlurang Roma ay dumating noong 476 sa pamamagitan ng huling emperador, at nagpatuloy itong bumagsak nang mabilis mula noon.

Ang Kanlurang Roma, kaugnay ng Silangang Roma, ay ang iglesya; ang silangan ay ang estado. Pagpapakababa noong pasimula noong 330, saka pagpapakababa noong 476, at pagkatapos noong 782, at muli noong 1449. Isang hanay ng pagpapakababa na nagsimula sa pagkakahati ng isang kaharian, na sinundan noong 476 ng pagpapakababa ng pagkawala ng emperador, at samakatuwid ng imperyo, upang sundan naman ng Islam na nagdala ng pagpapakababa una sa teritoryo ng silangan noong 782 at pagkatapos sa kabisera ng silangan noong 1453.

Ang Islam ng hula sa Biblia ay nagbibigay-liwanag sa linya ng kapuwa silanganin at kanluraning Roma, at ang liwanag na inihahatid ng Islam sa kasalukuyan ay kasuwato ng, ngunit higit na malayo kaysa, saligang liwanag hinggil sa Islam na taglay ng mga Milleritang tagapanguna. Ang panahon ng pagsubok na nagsimula noong 2024 sa tanong kung sino ang “mga tulisan ng iyong bayan na magtatatag ng pangitain” ang siyang alpha ng yugto ng pagsubok, at ngayon, sa katapusan ng yugto ng pagsubok, ang liwanag mula sa paksa ng Islam sa Apocalipsis kabanata siyam ay nagdaragdag ng mga saksi ng kanluranin at silanganing Roma na kailanman ay hindi nasuri hanggang sa mga kasalukuyang huling araw na ito.

Ang mga makahulang guhit ng Islam na kinakatawan sa mga kabanata siyam hanggang labing-isa ay pinagdurugtong ang mga guhit ng kasaysayan na matatagpuan sa mga talata sampu hanggang labing-anim ng Daniel labing-isa sa pamamagitan ng pagbibigay ng mga patotoong nag-uugnay sa mga guhit na tinatalakay na sa mga artikulong ito. Ngunit sa loob ng makahulang paglalarawan ng pagbangon ng Islam ay naroon ang pagbangon kapwa ng kilusan ng mga Millerita at ng kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Dalawang yugto ng tig-apat na taon, na matibay na inilagak sa loob at bilang bahagi ng mga hula ng panahon ng Apocalipsis siyam, ay nagbibigay ng patotoo sa apat na taon mula 1840 hanggang 1844. Noong 1844, wala nang makahulang panahon, kaya ang sagisag na yugto ng apat na taon ay binibigyang-kahulugan ng mga katangiang makahula nito, hindi ng panahon. Tinutukoy ng unang yugto ng apat na taon ang pananakop ng Islam sa Nicomedia, ang dating silangang kabisera ng Roma, noong 1337, tatlumpu't walong taon matapos masakop ng kaniyang ama ang teritoryo. Tinutukoy ng ikalawang apat na taon ang pagpapakumbaba sa mga pinunong pampulitika at panrelihiyon ng silangang Roma noong 1449, na idinulot ng Islam, at tinutukoy ng ikatlong apat na taon ang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos nang ang anghel na nagliwanag sa lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian ay bumaba noong Agosto 11, 1840.

Ang kasaysayang Millerita ng una at ikalawang anghel ay umaayon sa kasaysayan ng ikatlong anghel sa panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang pangwakas na gawang iyon ng pagtatatak ay ang pagpawi ng kasalanan, ito ang pagkakaisa ng Pagka-Diyos sa pagkatao, at ito ay nagaganap sa gitna ng isang pakikidigmang idinudulot ng Islam.

At kaniyang binuksan ang walang-hanggang kalaliman; at may umakyat na usok mula sa kalaliman, na gaya ng usok ng isang malaking pugon; at ang araw at ang himpapawid ay pinadilim dahil sa usok ng kalaliman. At mula sa usok ay nagsilabas ang mga balang sa ibabaw ng lupa: at sila'y binigyan ng kapangyarihan, gaya ng kapangyarihang taglay ng mga alakdan sa lupa. At iniutos sa kanila na huwag pinsalain ang damo ng lupa, ni anomang luntiang bagay, ni anomang punongkahoy; kundi yaon lamang mga taong walang tatak ng Dios sa kanilang mga noo. Apocalipsis 9:2-4.

Ang ganap na katuparan ng bawat propesiya ay nasa mga huling araw, kaya't ang talatang ito ay tumutukoy sa pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang propesiya tungkol sa Islam sa Apocalipsis siyam ay nagbibigay ng makasaysayang susi upang mapag-isa ang pinakaganap na paglalarawan ng kapangyarihang nagpapatibay sa pangitain sa kasaysayang sumapit sa kasukdulan noong Agosto 11, 1840, nang mapigil ang Islam. Mula sa puntong iyon ay umabot ang patotoo ng Apocalipsis siyam hanggang sa kabanata sampu at sa kasaysayan ng una at ikalawang anghel. Pagkatapos, sa kabanata labing-isa, ang ikatlong kaabahan ay biglang dumarating sa batas ng Linggo, na siyang panahon kung kailan nagsisimula ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel. Ang kabanata siyam ang susi ng Islam sa pagsasaayos ng pagbangon at pagbagsak ng mga kahariang inilatag sa Daniel at sa Apocalipsis. Tinutukoy ng mga kabanata sampu at labing-isa ang karanasan ng isandaan at apatnapu't apat na libong matatalinong dalaga. Tinutukoy ng kabanata siyam ang sagisag na nagpapatibay sa panlabas na pangitain at tinutukoy ng mga kabanata sampu at labing-isa ang panloob na pangitaing kaugnay ng pagsunod sa Kordero tungo sa Kabanal-banalang Dako.

Ang ikasampung kabanata ng Apocalipsis ay nagbubukas kay Cristo bilang makapangyarihang anghel na bumababa na may isang munting aklat na bukás. Ang pangyayaring iyon ay natupad noong Agosto 11, 1840 sa pagtatapos ng hula ng Apocalipsis 9 na tumutukoy sa tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw. Tinutukoy ng Apocalipsis 10 ang kasaysayan mula roon hanggang sa ang mensahe ay naging mapait sa tiyan ni Juan noong Oktubre 22, 1844. Ang apat na taon mula 1840 hanggang 1844 ay nagsisimula sa pagdating ng unang anghel at nagtatapos sa pagdating ng ikatlong anghel. Ang apat na taóng iyon na sumunod matapos ang katuparan ng Agosto 11, 1840 ay inilarawan nang pauna ng apat na taon mula Hulyo 27, 1449 hanggang 1453 sa pasimula ng tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw. Ang dalawang panahong iyon na tig-apat na taon ay kapuwa umaayon sa apat na taon ng pagkubkob sa Nicomedia mula 1333 hanggang 1337. Sa paraang sagisag, ang silangang Roma ay sinakop ng Islam nang tatlong ulit. Ang una ay sa pagkubkob sa Nicaea noong 1331, kasunod ang apat-na-taóng pagkubkob sa Nicomedia noong 1337, at pagkatapos ay ang pagkubkob sa Constantinople noong 1453.

Hatiing legal na hinati ni Diocletian ang Roma sa silangan at kanluran noong 393, at hinati naman ni Constantine ang Roma sa silangan at kanluran sa paraang makahula noong 330. Noong 395, sa pagkamatay ng emperador na si Theodosius I, ang imperyo ay pormal at permanenteng nahati nang ipamana niya ang silangan at ang kanluran sa kaniyang dalawang anak na lalaki. Ang simbahang Katoliko ay nahati sa silangan at kanluran noong 1054 sa “dakilang pagkakahati.” Ang pagkakahating iyon ay unti-unti, gaya rin ng pagbagsak na sumunod. Ang pagkakahating iyon ay nananatili hanggang sa kasalukuyang araw na ito. Sa loob ng limampung taon mula sa petsang iyon, ang simbahang kanluranin sa Roma ay nagsimula ng humigit-kumulang dalawang daang taon ng mga krusada laban sa Islam. Ang Kanlurang Roma ay bumagsak nang mawala nito ang huli nitong emperador noong 476. Ang Silangang Roma ay bumagsak noong 1453. Ang Papal na Roma ay bumagsak noong 1798. Ang Paganong Roma ay nahati sa silangan at kanluran noong 393, 330, at 395. Ang Papal na Roma ay nahati sa silangan at kanluran noong 1054. Itinutukoy ni Sister White ang pagbangon at pagbagsak ng mga kaharian bilang pangunahing batayang sanggunian sa pag-aaral ng Salita ng Diyos.

Ang mga kahariang inilalantad sa liwanag ng kasaysayan mula sa ikasiyam na kabanata ng Apocalipsis ay nagpapatibay sa katuwiran na ang Roma ang nagtatatag ng pangitain. Ang makahulang kaugnayan sa pagitan ng Islam at ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay katunayan na ang mensahe ng sigaw sa hatinggabi, na inilarawan sa anino ni Cristo na nakasakay papasok sa Jerusalem na nasa isang asno, ay kinakatawanan ng isang hula ng panahon na nagsimula sa panahon ng unang kahabaghabag, nagpatuloy sa ikalawang bahagi ng hula sa ikalawang kahabaghabag, at umabot sa katuparan nito sa apat-na-taóng kasaysayan kung saan nagsimula ang kilusang Millerita ng una at ikalawang anghel sa katuparan ng mismong hulag iyon. Nagsimula ang hula sa sagisag na “tatlumpu't walo at dalawang taon” (1299 at 1301) na mga taon na tumutukoy sa pagbangon ng Islam, at nagtapos ito sa sagisag na “tatlumpu't walo at dalawang taon” (1838 at 1840) na tumutukoy sa pagbangon ng mga Millerita.

Noong 1844, sa pagtatapos ng apat-na-taóng yugto ng mga Millerita na inilarawan nang pauna ng pagkubkob mula 1333 hanggang 1337, at ng 1449 hanggang sa pagkubkob ng 1453, ang panahong

panghula ay hindi na dapat ilapat. Ang pagtataas ng watawat ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay tuwirang kaugnay ng hula kung saan ang Islam ay itinaas.

Juda, ikaw yaong pupurihin ng iyong mga kapatid: ang iyong kamay ay mapapasa leeg ng iyong mga kaaway; ang mga anak ng iyong ama ay magsisiyukod sa harap mo. Si Juda ay isang anak ng leon: mula sa samsam, anak ko, ikaw ay nakaahon: siya'y yumuko, siya'y nahimlay na parang leon, at parang matandang leon; sino ang gigising sa kaniya? Ang setro ay hindi mahihiwalay sa Juda, ni ang tagapagbigay-kautusan mula sa pagitan ng kaniyang mga paa, hanggang sa dumating ang Shiloh; at sa kaniya mapapasa pagsunod ng mga bayan. Itinatali niya ang kaniyang bisirong asno sa puno ng ubas, at ang anak ng kaniyang asnong babae sa piling puno ng ubas; nilabhan niya ang kaniyang mga kasuutan sa alak, at ang kaniyang mga damit sa dugo ng mga ubas: Ang kaniyang mga mata ay mamumula sa alak, at ang kaniyang mga ngipin ay mapuputi sa gatas. Genesis 49:8–12.

Ang isandaan at apatnapu't apat na libo ay ganap na sumasalamin sa karakter ni Cristo, at si Cristo ay kabilang, sa iba pang sagisag na paglalarawan, bilang “ang piling puno ng ubas.” Si Ismael ay inilalarawan bilang isang “mailap” na tao sa Genesis 16:12.

At siya'y magiging isang mailap na tao; ang kaniyang kamay ay magiging laban sa bawat tao, at ang kamay ng bawat tao ay laban sa kaniya; at siya'y tatahan sa harapan ng lahat niyang mga kapatid.

Ang salitang isinalin na “mailap” ay ang mailap na asnong Arabe. Ang mga kinatawan ni Cristo sa mga huling araw ay nakasakay sa mensahe ng mailap na asnong Arabe, ang asno na sinakyan ni Cristo sa pagpasok sa Jerusalem, ang asno na sa wakas ay nagsalita matapos siyang hampasin ni Balaam sa ikatlong pagkakataon. Ang mensaheng nagbigay-kapangyarihan sa mensahe ng unang anghel noong 1840 ay hindi nakakita ng isang mahalaga at makabuluhang propesiya ng isang daan at limampung taon sa mismong makasaysayang hulag kinalalagyan ng mensaheng nagbigay-kapangyarihan sa kilusan. Hindi nila nakita ang dalawang yugto na tig-apat na taon sa mismong gayunding hulag pangpanahon na sumagisag sa kasaysayan mula 1840 hanggang 1844. Ang Leon ng lipi ni Juda ay ngayon naghahayag ng liwanag mula sa “mga dating landas” na kailanman ay hindi pa nakita noon, at ito ay liwanag na kasang-ayon ng liwanag na nabubuksan mula pa noong Disyembre 31, 2023. Inaalis nito ang anumang pag-aalinlangan kung ang Islam nga ang humahampas sa Nashville. Nililiwanagan ng liwanag ang sagisag ng Roma, sa gayon ay nagiging isang pahayag na omega sa alitang alpha noong 2024 tungkol sa mga magnanakaw ng iyong bayan, at ito rin ang sagisag na omega ng pagtatalo hinggil sa mismong gayunding sagisag sa kasaysayan ng mga Millerita. Tinutukoy nito na ang Islam sa mga hulag pangpanahon ng Apocalipsis siyam ang panlabas na mensahe sa panahon ng panloob na kasaysayan ng panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Matagal na naming itinuturo ang katotohanang ito, ngunit ngayon ay maipakikita na ito sa isang hanay na nagsisimula sa Apocalipsis siyam at nagtatapos sa Apocalipsis labing-isa. Ang ikatlong yugto na tig-apat na taon na kaugnay ng hulag pangpanahon ng Islam na natupad mula 1840 hanggang 1844 ay naglalarawan ng panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Sa pamamagitan ng malaking lindol ng Apocalipsis labing-isa, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay itinataas bilang isang watawat.

Sa Ezekiel tatlumpu't pito, ang pagtindig ng bayan ng Diyos bilang isang hukbo ay isang prosesong may dalawang yugto na ipinahiwatig na ng paglikha kay Adan bilang anino. Una, si Adan ay hinubog mula sa putik, saka hiningahan ni Cristo sa kaniya ang hininga ng buhay. Sa Ezekiel, ang unang propesiya ang bumubuo sa mga bangkay, ngunit sila ay patay pa rin. Pagkatapos ay ang apat na hangin ay inihihip sa mga katawan at sila'y nagsibangon bilang isang makapangyarihang hukbo. Ang mga bilang na tatlumpu't walo at apatnapu ay kumakatawan sa dalawang yugtong iyon.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo.

Pagkatapos nito ay nagkaroon ng isang pista ng mga Judio; at umahon si Jesus sa Jerusalem. At sa Jerusalem, sa tabi ng daanang-bayan ng mga tupa, ay may isang lawa na sa wikang Hebreo ay tinatawag na Bethesda, na may limang portiko. Sa mga ito ay nakahiga ang napakaraming mga maysakit, mga bulag, mga pilay, mga lupaypay, na naghihintay sa paggalaw ng tubig. Sapagkat sa isang takdang panahon ay bumababa ang isang anghel sa lawa, at kinikilos ang tubig; kung sino mang unang makapasok pagkatapos magalaw ang tubig ay gumagaling, anuman ang sakit na taglay niya. At may isang lalaking naroon, na tatlumpu't walong taon nang may karamdaman. Nang makita siya ni Jesus na nakahiga, at nalalamang malaon na siyang nasa gayong kalagayan, ay sinabi Niya sa kanya, Ibig mo bang gumaling? Sumagot sa Kanya ang maysakit, Ginoo, wala akong taong maglalagay sa akin sa lawa kapag nagalaw na ang tubig; kundi samantalang ako'y dumarating, ay may ibang nauuna sa akin. Sinabi sa kanya ni Jesus, Tumindig ka, buhatin mo ang iyong higaan, at lumakad ka. At pagdaka'y gumaling ang lalaki, at binuhat ang kanyang higaan, at lumakad; at nang araw ding iyon ay Araw ng Pamamahinga. Juan 5:1-9.

“Ngayon ay magsitindig kayo,” sabi ko, “at tumawid kayo sa batis ng Zered.” At kami ay tumawid sa batis ng Zered. At ang panahong aming nilakbay mula sa Kadeshbarnea, hanggang sa kami ay makatawid sa batis ng Zered, ay tatlumpu't walong taon; hanggang sa ang buong salinlahi ng mga lalaking mandirigma ay nalipol mula sa gitna ng hukbo, gaya ng isinumpa ng Panginoon sa kanila. Deuteronomio 2:13, 14.